

ZPRAVODAJ

53. JIRÁSKOVA HRONOVA

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ POŘÁDANÁ V RÁMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1983 NA POČEST 35. VÝROČÍ VÍTĚZNÉHO ÚNORA A LIDOVÝCH MILICÍ.

NAŠE RECENZE

VODŇANSKÉ DIVADLO METAFORY

Prvním představením, které jsme zhlédli ve Žďárkách, byl jevištní přepis Vančurovy Markéty Lazarové v podání vodňanské Súpiny.

V kontextu práce souboru tak jak jej známe z minulých ročníků Jiráskových Hronovů znamená přechod od nezávažné legrace (studentské recese) k vážnější divadelní práci, ke snaze o nalézání nových vnitřních kvalit. Při tomto hledání si uvědomují hranice svých možností a dokážou využít svých předností a schopností k tomu, aby divákovi sdělili zvolené téma co nejpůsobivěji a nejpřesvědčivěji.

Při výběru a zpracování Vančurovy předlohy si uvědomili nemožnost jejího plného přenesení na jeviště už proto, že lingvistická složka jeho děl má daleko košatější význam než by

bylo možné postihnout. Vybrali si určitá témata, motivy, fabule, prvky a základní téma takto zredukované předlohy jasně a čitelně sdělili divákovi. Pro toto sdělení zvolili divadlo metafory, zkratky, bohatosti obrazu a nonverbálního hereckého jednání. Bez tohoto nonverbálního jednání by se jen těžko dokázali s úspěchem potkat s Vančurovým textem.

Dominancí vodňanské inscenace je bezesporu její režijní pojetí, které se přiklání k jednomu z perspektivních proudů současného divadla, přinášejícímu vzrušivost a silné emotivní zážitky. Je to inscenace tvořivá, důsledná v rovině metaforického divadla. Inscenace, která volbou scénického prostoru mezi diváky, blízkým fyzickým kontaktem s nimi, podtrhuje drsnost

Dokončení na str. 2

Zasedli v hledišti

Ani přesun z Jiráskova divadla do sokolovny ve Žďárkách neznamenal, že by při obou představeních vodňanské Súpiny a jejich „Markéty“ chyběli v hledišti čestní hosté. Včera to byli: dr. Milan Kyška, předseda SČDO, Radek Bartoník, zástupce SČDU, Josef Vlček, politický pracovník KSČ v Hradci Králové, RSDR. Zdeněk Košvanec, místopředseda ONV v Náchodě, Radomil Kryl, vedoucí odboru kultury ONV v Náchodě, a další hosté.

O divadle s karlovarským souborem

Po loňském sympatickém vystoupení divadelního souboru z Karlových Varů na JH se všichni těšíme na dnešní inscenaci. Na otázky o práci souboru odpovídali kolektivně (na lavičce v parku) Anna Franková, Hana Franková a Vlastimil Ondráček.

● Není novinkou, že si vybíráte texty s netradiční výstavbou, které jsou vlastně spíš scénáři autorských inscenací vyhraně-

ných divadel. Co Vás k tomu vede, proč jste si vybrali právě Kuře na rožni a co pro soubor práce na této inscenaci znamenala?

„Tohle všechno má společného jmenovatele. Zajímá nás vše kde člověk hledá své místo ve společnosti, kde hledá hodnoty. Šotolův román je krásný a Potuzilovu dramaturgii považuje-

Dokončení na str. 3

Letos nepřijeli

V organizačním soukolí letošního Jiráskova Hronova se letos neobjevili tři muži. Zatímco dřívějšího tajemníka poroty, pracovníka ÚKVČ v Praze Viktora Oktábce a pilíř redakce Zpravodaje, režiséra Zdeňka Pošívala zradily od účasti zdravotní potíže se srdcem, místopředseda MěstNV v Hronově Ladislav Ducháč v prvních měsících letošního roku zamřel...

Objevily se místo nich samozřejmě náhrady, které pamatují i na nás novináře. Leona Primová, pracovnice ÚKVČ a letošní tajemnice poroty nás „předzabíhala“ požadovanými textovými materiály o krajských přehlídkách i o akcích pořádaných v Roce českého divadla v jednotlivých krajích. Zdeněk Pošíval, poslal z nemocničního lůžka všechno, co před časem slíbil a těší se za rok nashledanou („náhradnice“ Jana Exnarová - Gasparičová se coby dřívější člen redakce ovšem také patričně činí) a nový místopředseda MěstNV v Hronově Petr Čepelka by měl být Zpravodaji nakloněn z titulu své předcházející profese vedoucího tiskárny v Hronově a posílá pardubického závodníka Východočeských tiskáren.

DNEŠNÍ PROGRAM 53. JH

9.00 Pohovor odborné komise s DS Poděbrady	Klub JD
9.00 Diskusní kluby	ZŠ
10.30 Společný diskusní klub	Slavie
13.30 Schůze OŠ	Klub JD
16.30 DS Přešov — Slaměný klobouk	JD
16.30 DS Karlovy Vary — Kuře na rožni	Žďárky
16.30 Koncert: VEGA CZV SSM Tepna Náchod	park AJ
18.30 Vítání DS Praha 3	schodiště JD
19.30 DS Přešov: Slaměný klobouk	JD
19.30 Kuře na rožni	Žďárky
20.00 Taneční zábava	V. Dřevíč
21.00 Taneční zábava	Slavie
21.15 Film: Cech panen kutnohorských	park AJ
21.30 Beseda s DS Přešov a DS Karlovy Vary	Klub JD

STŘÍPKY ze zákulisí

VSTUPENKY, VSTUPENKY...

Víte, že kapacita Jiráskova divadla je 455 míst včetně přístavků? A že ani ty nestačí k pokrytí požadavků návštěvníků 53. JH? K 30. červenci bylo průměrně na každé večerní představení objednáno 300 vstupenek více než pořadatelé byli schopni splnit. A zájemců o lístky však stále přibývá. V distribuci stejně jako loni a předloni krčí rameny a žadatelům o vstupenky říkají: „Ptejte se během příštích dnů, snad někdo lístek vrátí nebo si některé objednané hosté nevyzvednou. A ty Vám dáme k dispozici půl hodiny před představením.“ Tak se předprodej vstupenek opět mění v jejich burzu.

● ●

HUDBA BUDUCNOSTI

Hosté 53. JH se mají příští rok na co těšit. Do provozu by totiž měla být dána ubytovací kapacita v nově budovaném internátě Svazu spotřebních družstev za hrnovským nádražím. A tak 300 lůžek se bude těšit na své nocležníky v době 54. Jiráskova Hronova.

● ●

ZÁJEM O DOMEK

Letošní účastníci Jiráskova Hronova mají rovněž eminentní zájem o prohlídku Jiráskova rodného domku, kde oproti loňským zvyklým stoupla návštěvnost o 50 procent. Pro jednodenní kvótu je jednoduchá rovnice: tržba činila 1200 korun a jedna vstupenka stojí 1 korunu...

● ●

KAM S NĚM

Stále častěji se na JH objevují tváře těch úplně nejmenších návštěvníků. Skutečně těch nejmenších, protože mnohé maminky a tatínkové berou s sebou své ratolesti, aby nepřišli o průběh JH z důvodů „plnění rodičovských povinností“. Nestálo by za úvahu zařídit v Hronově nějaký dětský koutek, kde by se daly děti „uskładnit“ během představení? Nebo snad dokonce školku? Možná by to stálo za úvahu. Vždyť jde přece o příští návštěvníky JH.

● ●

VÍTE ŽE...

Na Jiráskových Hronovech bylo celkem do letošního roku uvedeno 57 her a dramatizací Aloise Jiráska?

... od Karla Čapka bylo na hrnovských přehlídkách uvedeno prozatím „pouhých“ 16 titulů. Je to sice přibližně jedna čtvrtina oproti Jiráskovi, ale i s ní se řadí v celkovém pořadí k nejčastěji hraným autorům na JH na druhé místo hned za Mistra.

Divadelní soubor z města třináctého pramene Karlových Varů využil ve své inscenaci Šotolova a Potužilova „Kuřete na rožni“ i loutek, s nimiž se objeví dnes v sokolovně ve Žďárkách.

NAŠE RECENZE

VODŇANSKÉ DIVADLO METAFORY

Dokončení ze str. 1

doby a lidských osudů, všechno obnažuje až na samou dřevěnou kůru, lásku, touhu... Obnažuje, aby mohlo dojít k silné, působivé katarzi, k očistění, naději a víře v trvání života, v nalézání hodnot.

A nejen scénický prostor umožňuje toto obnažování a závěrečnou katarzi. Slouží tomu i kompletní scénografická složka a obratná práce s ní (včetně citlivé a přesné práce se světlem), přinášející řadu nádherných metafor - nejkrásnější snad v závěrečné očistující scéně, kdy sklopením zástěny z bílé látky odkrývá prostor a cestu k budoucím nadějím. Stejně organický působící složka hudební - nejsilnější snad v o-

kamzících nástupu samotného vokálu.

Ve slozce herecké, v onom již zmíněném nonverbálním jednání, vychází režisér z rovněž již zmíněných schopností souboru. Totální, plnokrevné herectví, které by tato inscenace vyžadovala, není však všude stejně razantní a objevuje se několik poloh (od civilnějších na straně jedné až k téměř deklamativním na druhé straně). Zde by se dalo hovořit o jistých rezervách.

Nicméně můžeme shrnout, že vodňanská Markéta je inscenací maximálně inspirativní, suggestivní, se silným ideově emotivním dopadem na diváka. Že je to vskutku mimořádný tvůrčí čin.

● SEVEROMORAVSKÝ KRAJ ●

ROK ČESKÉHO DIVADLA

Rok českého divadla byl a dosud ještě je příležitostí pro všechny amatérské divadelní i loutkařské soubory k oslavám významného výročí znovuvytvoření rekonstruované budovy Národního divadla a uvedení do provozu dalších prostor vybudovaných v rámci dostavby jeho okolí včetně nové scény Národního divadla.

V Severomoravském kraji se členové souborů, mimo dramaturgie, zaměřili také na popularizaci této oblasti zájmové umělecké činnosti. Bylo instalováno mnoho výstav, např. Divadelní plakát, výstavy scénografických prací, výstavy z činnosti souborů, tj. propagačních materiálů, fotografií, kronik atp. Loutkáři vystavovali staré loutky z Únanova, návrhy scén, a pochopitelně také výstavy z činnosti souborů.

Bylo uskutečněno mnoho akcí, např. přehlídky pod názvem „Dny amatérského divadla“, Večery monologů z české dramatické tvorby, byla usku-

tečněna přehlídka amatérského divadla „O pohárek SČDO“, byly organizovány Divadelní bály a v červenci byla uskutečněna první Divadelní pouť v Odrách okres Nový Jičín. V Šumperku vznikl u příležitosti Roku českého divadla soubor, který tvoří herci z pěti amatérských souborů okresu Šumperk.

Také vzdělávací akce byly zaměřeny k Roku českého divadla. Navíc, mimo každoročně plánovaných vzdělávacích akcí, byly uskutečněny besedy o Národním divadle s diapositivy, semináře o problematice češtiny na divadle, školy amatérské režie, práce s loutkou pro učitelky

KUŘE NA ROŽNI

Dvě otázky pro Zdeňka Potužila, autora dramatizace románu Jiřího Šotoly Kuře na rožni.

● Proč sis vybral Šotolu?

„Dramatizace vznikla pro Divadlo na okraji jako třetí v pořadí po dramatizacích Párala (Mladý muž a bílá velryba) a Hrabala (Postřižiny). Všechny tři texty jsme vlastně vybrali ze stejného důvodu — šlo o zralé autory s osobitým nezaměnitelným jazykem, se syžety, příběhy a peripetemiemi, které by při „klasické“ dramatizaci (mám na mysli takovou, která by v zásadě respektovala jednotu místa, času a postav) vytvářely neřešitelné problémy scénografické (jako byl třeba smrtící „knedlík“ u Párala nebo šedesátimetrový komín u Hrabala): chtěli jsme ukázat, že u nás máme autory, jejichž texty (i když na to původně nevypadají) mají v dramatické podobě šanci na víc než na nebasnickou nápodobu skutečnosti, v duchu řekneme třeba některých televizních inscenací, jejichž stylizace nám může často posloužit jako měřítko pseudorealismu.

Chtěli jsme a pořád ještě chceme vystupovat proti příliš laciné konvenci, v jejímž rámci divadlo je dohodnuté předstíraní pomyslných dějů v pomyslném skutečném prostředí. Divadlo potřebuje básnický text (pokud se bez textu neobejde) a ne jakousi jazykově chudou hovorovou nápodobu, potřebuje muzikalnost, metaforu a političnost v syntetickém slova smyslu“.

● Proč sis vybral Kuře na rožni?

Protože jsem optimista. Je to jedno z nejkrásnějších témat, které znám — trochu otrané, trochu sentimentální, trochu pa-

Dokončení na str. 4

Poprvé na Hronově

Vedoucí Divadelního studia ZK ROH Železničářů Přerov Ivo Kolařík nám odpověděl na několik otázek.

● Hronovské publikum toho nejspíš mnoho o vašem souboru neví. Co byste jim o vás chtěl říci?

„Soubor vznikl v podstatě v roce 1971 z iniciativy Klubu železničářů. Tenkrát jsme se pokusili o muzikál z autorské dílny souboru. Díky maximálním podměnkám, které jsme od organizovatele měli, se nám podařilo dát dohromady nejenom mluvící herce, ale také herce zpívající, tančící i kapelu, která je dodnes. Pak už jsme v tom pokračovali každý rok novou premiérou (pochopitelně jsme volili repertoár i z děl profesionálních autorů). A v roce 1981 jsme se poprvé dostali na krajskou přehlídku.“

● Jste letos prvně na Jiráskově Hronově. Co to pro vás znamená a jak si připadáte?

„Budete se možná divit, ale když si to spočítáte, je to letos naše třináctá sezóna. A ona nám ta třináctka přinesla hned několik úspěchů — vyhráli jsme „kraj“, zvítězili na přehlídce v Napajedlech, na Krnovském divadelním máji jsme získali cenu diváka, stejnou cenu jsme obdrželi i na Štramberckých divadelních útercích...“

Ze jsme v Hronově? V to jsme ani nedoufali. Je to pro nás velký úspěch, vždyť jsme o to usilovali dlouhých třináct let. Spatřujeme v tom vrchol naší dosavadní činnosti. Hronovem žijeme vlastně už dlouhou dobu — celý červenec jsme každý druhý den zkoušeli, pilovali a pilovali...“

● Jak jste si připadali na krajské přehlídce a jak se cítíte v Hronově?

„Je to podstatný rozdíl. Tady je všechno perfektní. Krajská přehlídka v Přerově se koná už deset let, a přesto máme pocit, že nemá stále dostatečný reprezentativní charakter jaký by měla mít.“

● A plány do budoucna?

„Chceme dělat především zábavné divadlo. I když jsme rádi, že jsme tady, nejde nám o soutěžit, spíš bychom chtěli přispět k dobré náladě co nejširší divácké obce.“

O divadle s karlovarským souborem

Dokončení ze str. 1
me za dobrou v tom, že dává inscenátorům dostatek volnosti. Navíc je tato inscenace pro nás v určitém smyslu dovršením jedné etapy práce: došlo zde ke spojení práce malého studia a velkého souboru. Malé studio je vlastně přípravka, ale zjistili jsme, že i toto studio musí mít vlastní plán práce, aby to lidi bavilo. Začali jsme Jeffersovou Pastýrkou putující k dubnu, to byla první samostatná inscenace malého studia, pak jsme inscenovali Veselí Magdaleny (to je lidová hra ze 14. století) spolu s povídkou F. Nepila O Joklovi, Tomášovi a Evě. V Kuřeti se zárokuje všechno to, k čemu se za tři roky práce formou cvičení došlo (cvičení, rozcvičky jsou pravidelnou součástí všech zkoušek). Došlo také k zajímavé věci tím, že se spojil způsob práce malého studia, zvyklého na cvičení a dospělého souboru,

anebdivadlo OKD Praha 3 bude s nastudováním hry bratří Čapků „Adam Stvořitel“ reprezentovat zítra v závěrečném představení arénového typu ochotníky z hlavního města.

který přinesl zase zkušenost a vyzrállost, takže jedno ovlivnilo druhé. Vůbec se práce malého studia a velkého souboru proliná.“

● Obvykle klademe otázku, kterou bychom rádi položili i vám: co dál?

„Teď dojde ke značnému omlazení malého studia, takže se asi zase budeme zabývat autorským divadlem. Připravujeme zpracování karlovarských pověstí. Studio D 3 jako takové by rádo uvedlo jednu hru z her Vladimíra Majakovského. Jeden náš člen končí letos režisérskou školu a my mu chceme pomoci připravit absolventské představení.“

— Je vidět, že vás i nadále čeká spousta zajímavé práce. Děkujeme za rozhovor a přejeme vám, aby se vám tato práce dařila, aby z ní měli radost členové malého studia i velkého souboru i vaši diváci.

● ZÁPADOČESKÝ KRAJ ●

ROK ČESKÉHO DIVADLA

K roku českého divadla byly vyhlášeny téměř všechny akce slovesných oborů v rámci festivalu ZUČ i mimo něj.

Hlavně divadelníci Západočeského kraje se zaměřili k tomuto vyhlášení a věnovali maximální péči výběru svého repertoáru do postupové soutěže.

Krajská soutěžní přehlídka vespělých divadelních souborů podle pětiletého plánu neměla být v letošním roce realizována, avšak s ohledem na Rok českého divadla byla dodatečně do plánu zařazena a konala se již tradičně v Horažďovicích ve dnech 15.—17. 4. t. r. Krajská výběrová porota ze sedmi doporučených inscenací vybrala tři nejlepší, z nichž na přehlídce zvítězila inscenace hry J. Šotoly a Zd. Potužila — Kuře na rožni v provedení Divadelního studia D3 OKS Karlovy Vary. Tento kolektiv byl současně nominován na 53. Jiráskův Hronov.

Inscenaci hry O. Daňka uvedl

druhý soutěžící soubor KaSS z Františkových Lázní — Zpravu o chirurgii města N. Také tento soubor byl na přehlídce úspěšný a získal cenu za režii a herecký mužský výkon.

Domácí soubor MěKS v Horažďovicích uvedl inscenaci hry J. Drdy — Dalskabáty hršná ves. Tento soubor si získal obecnostvo svou bezprostředností s jakou navazoval kontakt s divákem. Obdržel cenu od odborné poroty, cenu za individuální herecký výkon a pochvalu za značný posun práce k lepšímu od loňského roku.

Další přehlídkou, zaměřenou svou dramaturgií k Roku českého divadla bylo „XII. Žlutické

divadelní léto“, krajská akce vesnických a zemědělských divadelních souborů“. Zúčastnily se jí čtyři soubory: OB Poběžovice, OB Konst. Lázně, MěKS Radnice a SOB Horš. Týn.

Z této přehlídky, která nebyla soutěžní, neboť nominace byla provedena předběžným krajským výběrem, získal vítězství radnický soubor s inscenací hry R. Lošťáka — Dům, kde nesněží.

Mimořádně realizovanou akcí k Roku českého divadla bylo Slavnostní zasedání KR ZUČ rozšířené o třicet nejlepších amatérských pracovníků doporučených jednotlivými okresy. V diskusi se poté hovořilo o všech problémech i radostech vznikajících obětavou prací těch, kteří se amatérským divadelnictvím zabývají.

Miloš Fakan,
ředitel KKS Plzeň

HUMOR

před i za oponou

ŠKRTIČ PŘI VOJNARCE

V inscenaci Jiráskovy VOJNARKY na scéně Národního divadla v Praze si jednu zapomněl představitel Antonína bouchačku, kterou se měl odstřílet. Nato má pak jeden ze sousedů říci: „No dobře se odbouch!“

Protože však toho večera Antonín bouchačku neměl, jen se nějak chytil za krk — pravděpodobně se chtěl sám uskrtit — a švihl sebou na zem. Soused tehdy pouze konstatoval: „No dobře sebou bouch!“

CAESAR V PLAVKÁCH

Když se v Osvobozeném divadle hrál Caesar s Milošem Nedbalem v titulní roli, představoval František Filipovský velekněze Ratata, Bohuž Záhorský pak Antonia. Bylo velké letní parno a v šatnách se chodilo jen v plavkách. Kostýmy se v této hře celkem lehce oblékaly, takže si herci ulevovali, jak jen mohli. František Filipovský měl výstup, v němž měl klesnout mrtev u sloupu, probodnut Antoniem. Na zakončení tohoto výstupu měl vyjít na scénu Caesar, tedy Nedbal. Miloš Nedbal běhal v zákulisí také jen v plavkách. Při tomto výstupu však hrál šachy a nějak pozapomněl, že má být na scéně. Nu, Antonio Filipovského probodl a ten umíral tak pomaloučku, jak to jen šlo — ale Caesar pořád nikde. Ratata si umírá a umírá a v tom vidí, že za kulisy přibíhá Miloš v plavkách, tógu přes ruku, směje se na celé kolo a šepetem mezi dlaněmi volá na scénu: „Kluci, já už tam nejdu! Už je stejně pozdě!“ Herci na scéně na sebe mrkli, Filipovský klidně definitivně umřel, Záhorský nějak skrytě pokynul oponářům, opona spadla — a ostuda byla zažehnána.

GOLEM V PLAMENECH

Osvobozené divadlo hostovalo jednou s hrou Golem také v Brně. Titulní roli hrál dnešní zaslužilý umělec Václav Trégl, který při brněnském představení málem uhořel. Měl totiž na sobě overal, něco na způsob dnešních prošívaných laminovaných pláštů, který byl vycpán a přepásán lněným provazem. Provaz už byl dost roztrhaný a značně zamaštěný. Václav Trégl byl v kostyměrně, zapaloval si cigaretu a ten provaz se nějakým nevysvětlitelným způsobem vznal. A Trégl začal taky hořet. Nebýt pohotového zásahu paní garderobiérky Lhotové, která ho objala a svými mohutnými řadry požár uhasila, byl by se Václav Trégl stal v několika okamžicích krásně hořící pochodní. To víte, seno hoří.

Helenka (ale i my) jsme rádi

Tři adaptace cizích her, vyskytující se v šestadvaceti hrách, které Osvobozené divadlo nastudovalo za bezmála dvanáct let své umělecké činnosti, jsou dokladem, že V + W se jen výjimečně opřeli o cizí předlohu ve své tvorbě... [J. Träger — doslov k vydání knižky Hry Osvobozeného divadla IV.]

Dodejme pro přesnou orientaci, že šlo o adaptace (... Si pořádně zařadit), Beaumonta a Fletchera (Nebe na zemi) a konečně Labiché a Martina (Slaměný klobouk). Samotní autoři uvedení posledního titulu v roce 1934 vysvětlili: „Po Oslu a stínu, který byl přímou a všeobecnou satirou, předkládáme vám lehkou grotesku; doufáme, že bude pochopen náš úmysl změnit stravu...“. Na půdoryse příběhu o spaseném klobouku (autoři — zachovali jsme pietně fabuli komedie i místo děje) rozehráli místní pohotového dialogu (... zachovali jsme i některé dialogy v původním znění, na místech, jež se nám zdála nejživější...) svůj vztah k roku 1900 (citíme 1900... jako obraz světa, který pro naši generaci pluje někde mezi vzpomínkou a historií a o němž nemůžeme s určitostí tvrdit, zda jsme jej včera spatřili, či zda se nám o něm dnes v noci zdálo...). Jan Werich si zahrál ženicha Fadinarda, Jiří Voskovec si „stříhnu“ spahi poručíka na dovolené Emila (... rozšířili jsme v podstatě roli důstojníka Emila, jenž v originále vystu-

puje pouze v prvním a posledním aktu...), překrásná Hana Vítová módistku Kláru (... jakož i roli Kláry a připsali jsme roli La Golouche).

Labichova a Martinova komedie tak doznala podstatných změn (... odstranili jsme monology, mluvení stranou, pomocné expoziční figury a vše, co originál obsahuje z těžkopádných prostředků komedie minulého století). vznikla nová hra Osvobozeného divadla, která se dočkala 82 repríz.

Přerovský Dostavník upravil upravené — pochopitelně, komedie, které si autoři šijí na tělo většinou vyžadují větší či menší úpravy, studuje-li je jiný soubor. Ale především — vědom si známé pravdy, že tři mušketýři byli čtyři, a že Osvobozené divadlo byli dva protagonisté, ale vlastně tři (ano, jde o Jaroslava Ježka) — rozkošatil inscenaci množstvím Ježkových písniček a hudby. Volbou titulu (... třebaže Slaměný klobouk vydržel v pořadu Osvobozeného divadla toliko 83 představení, zpopulárnělo z něho úsloví: „Helenka je ráda“. Vedlo Werichova Fadinarda a Tréglova nahluclého strýce Vézinetu k pohotové improvizaci, takže se z něho stal nečekaně refrén celého představení a slogan mezi

pražským obecnstvem — J. Träger — doslov ke knižnímu vydání Hry OD IV/, který ostatně přijal sám J. Werich, když v roce 1957 uvedl v Divadle satiry Slaměný klobouk znovu, převrství jednoznačně přiznávají svoji touhu po legraci, divadelním humoru, osvobožujícímu smíchu (... snažili jsme se dát starodávnou bambitku do takového stavu, aby byla nejenom ozdobou na zdi, ale aby se z ní dalo vystřelit. Ono se totiž nemusí střílet vždycky jenom po někom. Dá se přece také vystřelit jen tak pro legraci, pro zábavu. A na to je starodávná bambitka dobrá — J. Werich v divadelním programu k uvedení Slaměného klobouku v roce 1957). Dalo by se říci, že se snaží chovat tento odkaz V+W jako ve vatičce.

Člověk zvyklý na ústrky velkoměstských obcerstvovacích středisek jenom žasne nad poměry! V Hronově je pro každého místo, každý je obslužen. Rekonstruovaná Radnice vzbuzuje příjemné pocity, ale i závit, jak se Hronovským podařilo přebudovat interiéry za pouhý rok — což je sice dostačující doba, ale v podmínkách sou-

PARÁDA

časných stavbařských skluzů hodně krátká. A zahrádka s udírnou a roštovou na náměstí? Dík za ni. Když k tomu všemu člověk připočte tradiční ochotu a obětavost všech obsluhujících (kdo by dal třeba dopustit na Zd. Jelínka ze Stovky, že?), přechodně snížené ceny révových vín (překalkulovat ceny bez inventurních dnů přece taky není běžné!), může si jenom zaintonovat společně s Karlem Zichem — Je to paráda...

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM 53. JH

7.30	Výlet po stopách MAJ	náměstí (sraz)
9.00	Pohovor odborné komise s DS Přerov, Karlovy Vary	Klub JD
9.00	Diskusní kluby	ZŠ
13.30	Schůze OŠ	Klub JD
15.00	DS Přerov - Slaměný klobouk	JD
16.30	DS Praha - Adam stvořitel	Žďárky
18.30	Vítání DS Gottwaldov a Lipt. Hrádek	schodiště JD
19.30	DS Praha - Adam stvořitel	Žďárky
21.00	Taneční zábava	Slavie
21.15	Film: Radúz a Mahulena	park AJ
21.30	Beseda s DS Praha	Klub JD

KUŘE NA ROŽNI

Dokončení ze str. 2

tetické: o člověku, který nespával na růžích a přesto si vyšlapoval jedna radost. O člověku, který zabydlel svět okolo sebe i uvnitř partou nádherných kamarádů. O vznešeně nízkém člověku, který... a tak podobně bych mohl pokračovat. V postavě Matěje Kuřete se odehrává drama dvacátého století, přestože žil na přelomu století minulého a předminulého. To je ten důvod — a mohl bych ho nakonec ještě ilustrovat textem refrénu písničky Mikiho Jelínka, kterým inscenace (ve vydání DILIA) končí:

Svět je hrozná díra, našinec se sbírá,
ne, že by ho něco bolelo —
život se mu kroutí pod střechami z proutí,
hlavně, že je stále veselol!
K nebi roste kvítí, s nebe slunce svítí
a dělá nám dobře po těle.
Zatančete mi radost, kterou znáte jen vy
a moji přátelé... —EKP—

Nasbíráno na schodech (divadelních)

P. K. - Praha

Nemůžu o tom hned po představení mluvit, je pro mne trochu obtížné oddělit Vančurovu a Vlácilovu Markétu od představení, ale to je spíš plus než? Jenom postřeh: Pěkně zvládnutá scéna - zvláště na závěr - plátno se sklání a Markéta jde něčemu vstříc.

G. Š. - Letohrad - Orlice

Viděli jsme první představení na 53. JH, okolo kterého nemusíme chodit jako okolo horké kaše. Můžeme uvažovat o míře a vhodnosti použitých prostředků, o tom, zda jsme byli zataženi zcela nebo zčásti, ovšem upřímnost Šupiny podělit se s námi o svůj názor na Markétu Lazarovou se mi zdá v tomto případě jako nejdůležitější.

V. B. - Poprad

Bol to konečně zážitok, na ktorý som sa tešil už doma. Pekné, čisté predstavenie, ktoré už malo veľmi málo spoločného s amatérskym divadlom.

Bol som svedkom, keď sa dá útočiť jednoduchými prostriedkami — výtvarnými aj hereckými na emócie divákov. Vodňanom za to všetko srdečne ďakujem.

D. T. — Hnátice

Líbilo se mi, že hledání vodňanské Šupiny nesměruje k cíli nějakými oklikami, ale poctivě

MARKÉTA

se vypořádává s možnostmi souboru. S herectvím, s tvůrčími nápady režiséra i zaujatostí celého kolektivu pro sdělení tématu, které ve Vančurovi našli a svými současnými silami divákovi předali.

M. R. — Praha

Poprvé ve zcela odlišném žánru a hned tak výborná inscenace, to je obdivuhodné. Dramaturgická úprava, režie, pohybová složka, výprava — všechno na vysoké úrovni. Herecké vý-

kony však nebyly zcela vyrovnané a rovněž jevištní řeč (dá-li se v aréně mluvit o „jevištní řeči“) nebyla u některých interpretů zcela adekvátní úrovni tohoto představení. To však nikterak nesnížilo dojem z této inscenace. Neomluvitelná je ovšem skutečnost, že divák musí představení zhlédnout (pokud ovšem má štěstí a má sedadlo) ve zcela nevyhovujícím prostředí — po kolikáté už?

J. F. — Hrádek n. Nisou

Představení se mně líbilo. Především pro režijní a dramaturgické stránce. Rezerva tohoto představení je v přesném gradování monologů a dialogů.

V. V. — Česká Lípa

Zatím úplně nejlepší. Dokázali strhnout diváka jednoduchými prostředky a vlastně tím odkryli znovu starou důležitou pravdu — že totiž divadlo se dá dělat všude, bez pomoci technických kouzel a bůhvíjakého prostoru. Díky maximální koncentraci celého kolektivu.